

lagt os i dette Thing, kunne vi ikke stemme derfor, da Hovedgrundlaget ved Overenskomsten i 1869, hvorved vi Provindsboere bleve nødte til i Genhold til denne Lov at sende vore Penge ind til Kjøbenhavn, var et helt andet. Vi vide altfor godt ovre i Sjælland, at vi i pengeknappe Tider ikke kunne faae Penge af Overformynderiet ud til Provindsjerne, ikke at tale om, at Laanebestyrelserne for disse Midler ere sammensatte saaledes, at vi almindelige Borgere have grumme liden Indflydelse overfor Bestyrelserne. Det blev nævnt i Fjor, og jeg skal ogsaa nævne det ved denne Sags Behandling, at Laanebestyrelsen bestaar af 3 Medlemmer i hver Amtsrådsreds. Een udnævnes af Regjeringen, een af Amtsrådet og een af Byrådet; saaledes ser denne Bestyrelse ud, som skal udlaae disse Midler. Det forekommer mig da, at naar nu dette Lovforslag kommer og gjør en saa stor ekstraordinær Fordring, at de udenbys Midler skulle bidrage en flere Gange større Sum til Administrationen, have vi Ret til i Genhold til denne Overenskomst fra 1869 at sige: Noget for Noget, naar Venstreb skal holdes. Var det ikke paa Tide nu, at de Røster, som hævede sig dengang, da vi fik Loven, bleve realiserede? Var det ikke paa Tide, hvis Kjøbenhavn ikke er fornøiet med os, at vi fik et Overformynderi i Sjælland, og at den Plan blev realiseret, som blev omtalt selv i Rigsdagen som meget praktisk og fornuftig? Vi kunne godt behøve Pengene i selve Landsdelen; det er vel flot med Penge for Dieblisset; men det gaar jo i Bølgeslag op og ned; der kan komme Tider, hvor det er ligesaa knapt med Penge som i de Tider, vi godt kunne huske. Det kunde have stor økonomisk Betydning, om vi i Virkeligheden fik det realiseret saaledes, at, hvis de gode Kjøbenhavnere ikke ere fornøiede med Kompagnisystemet paa det Grundlag, som vi gif ind paa i 1868, kunne de naturligvis godt, uden at de skulle se sure Miner ovre i Sjælland, blive stilte fra os; lad os beholde vore Penge; vi skulle nok se at faae dem „ampligerede“. Derfor siger jeg, at skulde vi have denne Lovs § 2, maa vi i ethvert Fald have en Udbring deri, og der kan jo tænkes mange Maader, hvorpaa den kunde blive mere antagelig. Det kunde f. Ex. tænkes, at vi fik en anden Sammensætning af Laanebestyrelserne. Det forekommer mig, at her var det rette Tidspunkt til at sige, at ville I have, at vi skulle give flere Penge, end Loven af 1868 bestemmer, til Bestyrelsen af Overformynderiets Midler, ville vi virkelig ogsaa have større Indflydelse paa, hvorledes de Laanebestyrelser blive sammensatte, der

skulle udlaae disse Midler. Eller ogsaa kunne vi maatte gaa til, hvad jeg mest ønsker, nemlig at vi i Sjælland fik Overformynderimidlerne samlede paa eet Sted for sig. Men, som sagt, da Samlingen er saa langt fremrykket, og vi formodentlig ikke kunne blive enige derom, kunne vi maatte snarere blive enige om Noget af det, som jeg antydede. I alt Fald var der een Ting, vi kunne gjøre, og som jeg tror, den ærede Justitsminister vil indrømme ikke kunde gjøre noget Ondt, og det var at slaa § 2 ihjel. Der vil ikke ske anden Skade derved, end at Kjøbenhavn vil faae lidt mindre Penge fra os Provindsboere. Jeg siger da, at vi kunne komme over Vanstelighederne ved at stille et Uendingsforslag til Lovforslaget, saaledes at § 2 slettes, og saa kunne vi, hvis der skulde gjøres Noget ved Forholdet, og det viste sig, at der virkelig er Noget i den ærede Ministers Motivering af § 2, maatte tage Spørgsmaalet op senere og forsøge at komme til Enighed paa Grundlag af, at enten skulle vi faae noget mere Indflydelse paa Laanebestyrelsens Sammensætning, eller ogsaa skulle Provindsjerne blive, om jeg saa maa sige, permanent heldigere stillede med Hensyn til Udgiften til Administrationen af de Amyndiges Midler. Derfor vil jeg for mit personlige Bedkommende sige, da Loven vel ikke skal i Udvalg, at jeg haaber, at der vil blive gjort Stridt til, at § 2 kan forsvinde ud af Lovforslaget ved 2den Behandling, og at dette ikke vil lægge § 1 nogen som helst Vanstelighed i Veien. Det kan ikke gaa an, at vi her forbinde os til en Lov, som ligesom sletter den Overenskomst, vi fik i Stand 1868, for Provindsjernes Bedkommende, uden at vi faae den fjærneste Opreisning paa noget andet Omraade. Jeg haaber derfor, at Provindsboerne ville være enige med mig i, at det skal koste Noget for Kjøbenhavns Overformynderi, dersom de ville have, at vi skulle fordoble Udgifterne til Laanebestyrelserne udover det, Loven af 1868 fastsætter. Men § 1 ønsker jeg, at vi kunne komme til Enighed om, for at denne Procent kunde forsvinde. Siden vi have faaet Konverteringen, er det noget vanstelig for Overformynderiet at komme af med de Penge, de have, og skulde det vise sig, at det omtrent er umuligt, kunde vi gaa den Vej, som det ærede Medlem for Randers Amts lte Valgreds (Schjøth) antydede, saa er jeg vis paa, at vi nok skulle faae Gas paa dem paa en rimelig Maade, naar nemlig Rentent blev nedsat. Men under alle Omstændigheder tror jeg, at Regjeringen vil føle sig nødsaget til at ophæve denne Procent, ellers vil det ikke være muligt efter de nuværende Pen-